

rodně-právních poměrů, ježto i vnitrostátní soudy jsou často povolány ke kognicím, v nichž nutno zaujímati určité stanovisko k právním otázkám s elementy mezinárodními. Také university nepochybně přispějí k označení osob, jež jsou specialisty v jednotlivých právních oborech, a totéž lze říci i o akademiích národních a mezinárodních, jež se obírají přestěním práva. Sluší však poznamenati, že konsultace těchto různých institucí není obligatorní a že nemá její opomenutí v zápětí nulitu presentace.

Není nijak předepsáno, že by musily býti presentovány pouze osoby tuzemské státní příslušnosti, nýbrž naopak je možno presentovati jen cizí státní příslušníky, nemůže-li býti doporučena osoba domácí, jež by vyhovovala předepsaným podmínkám nebo mluví-li jinaké důvody pro presentování cizinců. Ustanovení, že každá národní skupina může presentovati jen 2 osoby tuzemské státní příslušnosti, bylo vyvoláno též snahou, přiměti státy k pečlivému výběru kandidátů, neboť státy, i když presentace přísluší národním skupinám, nejsou bez vlivu na výsledek presentace.

(Pokračování.)

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

K pojmu »přestavby« podle § 31 odst. 1. zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925 č. 45 Sb. z. a n.

Žalující vlastník domu vypověděl na čtvrt léta žalovanému byt, zřízený v roce 1922 z kuželníku. K námitkám žalovaného proti výpovědi po provedeném důkazu znaleckém o povaze provedené přestavby soud I. stolice zamítl námitku žalovaného nepřipustnosti pořadu práva a ponechal usnesení výpovědní v platnosti. Soud II. stolice potvrdil rozhodnutí soudu prvního, pokud jím byla zamítnuta námitka nepřipustnosti pořadu práva žalovaným vznesená s tím odůvodněním, že teprve rozsudkem jest na jisto postaviti, zda opodstatněn jest důvod bezúčinnosti soudní výpovědi, založený na tvrzení, že pronajatá místnost nespadá pod ustanovení zákona o ochraně nájemníků, a že jest v tomto případě námitka ta ve skutečnosti námitkou práva materiálního, která rozhodnutím ve věci samé současně vyřízení dozná. Ve věci hlavní vyhověl soud II. instance odvolání žalovaného a vyslovil, že se soudní výpověď z bytu zrušuje.

K dovolání žalobcovu potvrdil nejvyšší soud rozsudek soudu II. instance, odůvodniv své rozhodnutí takto:

Dovolatelka spatřuje neúplnost řízení v tom, že odvolací soud měl, když pochyboval o správnosti znaleckého posudku inž. P. dáti věc k novému posouzení ještě jednomu znalci a naznačiti mu, jaké okolnosti by měl hlavně vyšetřiti. Leč odvolací soud podle důvodů svého rozsudku zřejmě nepovažoval podaný posudek za nedostatečný, tudíž podle § 362 c. ř. s. odst. 3. neměl podnětu přibíratí nového znalce. Odvolací soud bera zřetel na posudek, vědomě použil vůči němu svého, v § 272 c. ř. s. uvedeného práva a zhodnotiv jej, učinil podle něho právní závěr, jež činiti znalec není povolán.

Odvolacímu rozsudku nebyl v jeho podstatné části položen za základ nějaký předpoklad skutkový, jenž by odporoval spisům nižších stolic. Dovolatelka spatřuje protispisovost v tom, že se odvolací soud nevázal znaleckým závěrem, že jde v tomto případě o přestavbu, a míní, že pokud jde o rozhodnutí nějakého problému technického, jest soud vázán znaleckým posudkem. Nelze schváliti tohoto názoru. Otázka, zdali jde o přestavbu, přístavbu nebo nástavbu, je v této rozepři, ve které má býti rozhodnuto, zdali sluší použití předpisu § 31 č. 1. zák. o ochraně nájemníků, právní otázka, není však nějakým problémem technickým. Řešení její nepřisluší tedy znalci, nýbrž soudu. Ostatně bylo už vyloženo, že znalecký posudek musí soud samostatně hodnotiti způsobem v § 272 c. ř. s. uvedeným, tedy o nějaké vázanosti soudu znaleckým posudkem nemůže býti řeči. Uchýlil-li se soud, řešiv právní otázku, od znaleckého posudku, osobivšího si neprávem řešení právní otázky, nejde o protispisovost.

Ani podle č. 4. § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací není opodstatněn, neboť sporná věc byla v odvolacím rozsudku po právní stránce správně, alespoň v tom směru, pokud jde o konečné rozřešení otázky, zdali jde v tomto případě o přestavbu nebo přístavbu podle § 31 čís. 1. zák. ze dne 26. března 1925 č. 48 Sb. z. a n., rozhodnuta. Pochybením je ovšem, že odvolací soud, obíraje se řešením této otázky, přihlíží ku staveb. řádu pro hl. m. Prahu, vydanému zák. ze dne 10. dubna 1886 č. 40 z. z. Používá-li se zákona, nesluší mu podle § 6 obč. zák. dávatí jinaký smysl, než jaký vychází z vlastního smyslu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce. To znamená v souzeném případě, že význam slov »přestavby, přístavby a nástavby domu« v § 31 čís. 1. cit. zák. o ochr. náj. lze vykládati jenom podle tohoto zákona, nikoliv podle jednotlivých staveb-

ních řádů, platných pro různé obce, což je ostatně také zřejmo z úvahy, že řečený zákon platí pro celou republiku, že musí býti pro celé území státní vykládán jednotně a nikoliv pro každou oblast různých řádů stavebních zvláště.

Dovolateli, poukazujícímu ku rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu č. 4656 sbírky, sluší dáti za pravdu také v tom, že ustanovení § 31 č. 1. zák. ze dne 26. března 1925 č. 48 Sb. z. a n. má za účel, aby podporován byl stavební ruch a umožněno bylo rozmnožování bytů na ten způsob, že místnosti, jichž zřízení si vyžádalo podstatných prací stavebních, vyňaty jsou ze zvláštní ochrany zákona, a že to má býti odměna podnikateli za jejich zřízení. Dodati k tomu sluší, že odvolací soud uvádí správně, že citovaný předpis rozlišuje přestavby, přístavby a nástavby domů, pro něž bylo uděleno úřední povolení stavební po 27. lednu 1917 s jedné — a místnosti v jiných domech, které byly teprve po 1. květnu 1924 nově zřízeny a z neobytných na obytné upraveny — s druhé strany.

Rovněž nelze uznati, že by upravením sporného bytu ze sklepa a kuželníku šlo o přestavbu nebo přístavbu domu podle citovaného ustanovení zákonného, nýbrž sluší schváliti právní závěr druhé stolice, že, když nejde o přestavbu ani o přístavbu, nýbrž o pouhou přeměnu neobytných místností na obytné bez nějakých změn konstruktivních, také z tohoto důvodu nejsou řečené místnosti vyřazeny z ochrany zákona. Dovolání je tedy bezdůvodné.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 29. října 1926
č. j. Rv I 1544/26. R. v. z. s. Doležal.

Byl i magistrát přesně vymezil lhůtu, do které má býti vykonáno nařízené posypání chodníků až do 8. hodiny ranní (§ 12 vyhlášky magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. IV. 1903), nelze správce domu sprostíti zodpovědností za nedbalost, že chodníku neposypala co nejdříve a časně ráno než začne čilejší frekvence a že s touto prací minila snad čekati až do nejzazší lhůty magistrátní vyhlášky (§§ 1297 a 1299 obč. zák.).

Žalobkyni přihodil se úraz o 7 $\frac{1}{4}$ hod. ranní dne 21. III. 1925 na chodníku, který sice byl prost sněhu, ale nebyl posypán pískem. Zažalovala domácího, k jehož domu chodník přiléhal, i domovnici na náhradu škody; žaloba byla však v obou nižších stolicích zamítnuta.

Nejvyšší soud dovolání žalobkyně vyhověl, rozsudky niž-